

Havnekasen risikerer noget Synderligt derved. Man kan jo forlange saadanne Garantier, at man under alle Omstændigheder er sikret, at de stillede Betingelser blive opfulgte. Men som sagt, jeg skal kun henlede Opmærksomheden derpaa. Jeg skal som sagt i dette Dieblik ijer da Tiden jo er langt fremstredent, ikke gaa yderligere ind paa hverken den finansielle Side af Sagen eller paa forskjelligt Andet, der kunde freite dertil, der bliver jo formodentlig Veilighed dertil senere i et eventuelt Udvalg, og skal derfor slutte.

Møden: Paa dette fremstredne Tidspunkt udbeder jeg mig kun Tilladelse til at sige et Par Ord med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, særlig angaaende et enkelt Punkt, som i Gaar blev fremdraget af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Harald Hansen), og som i Dag igjen blev fremdraget af min ærede Sidemand til Venstre (Breinholdt). Det var det, at man ikke kunde gaa ind paa dette Forslag til Anlæg af en Frihavn uden tillige at gaa ind paa en Reform af Havnevesenets Bestyrelse. Jeg beder indtrængende om, at man ikke vil sætte disse to Ting i Forbindelse med hinanden, thi jeg tror, at det vil være en Hindring for dette Forslags Gjennemførelse. Jeg kan nu i og for sig ikke se, at der skulde være saadanne paatrængende Grunde til en Reform af Havnebestyrelsen, thi det er jo dog givet, at den er i Overensstemmelse med Bestyrelsen af Havnene Landet over. Det er Indenrigsministeren, der har den væsentlig afgjørende Myndighed med Hensyn til Havneforholdene overalt. Kommunerne's Myndighed i Henseende til dem er mere begrændet. Der kan saa være Spørgsmaal om, hvor Grændsen skal sættes, og der kan maaste være Spørgsmaal om at give Havneraadene osv. en vis udvidet Myndighed, men det forekommer mig, at det er et underordnet Punkt, som der ikke er saadan Grund til at lægge afgjørende Vægt paa. Og jeg vil ogsaa sige, at naar man er saa misfornøiet med, at Indenrigsministeren styrer Havnene, og altsaa kalder det en despotisk Styrelse osv., kan jeg egentlig ikke se, at den fra et konstitutionelt Synspunkt ikke er forsvarelig, forsaavidt som Indenrigsministeren jo styrer denne Øren af sin Virksomhed under samme konstitutionelle Ansvar som enhver anden.

Og jeg tror heller ikke for Kjøbenhavns Vedkommende, at de Resultater, som nu foreligge, den glimrende Status, som Havnen frembyder, i og for sig give Grund til at give Indenrigsministeren et Mistillidsvotum; saa jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at kræve denne Reform som saa paatrængende. Det er derfor Noget, som jeg ønsker, at man ikke vil tage med op i dette Lovforslag, men i alt Fald forbeholde en kommende Afgjørelse. Og naar jeg ønsker det, saa er det, fordi jeg i det Hele taget kan sige, at jeg giver dette Forslag for mit Vedkommende min Tilslutning. Lige overfor den skarpe Kritik, som det er gjort til Gjenstand for, vil jeg ikke tilbageholde, at jeg i det Hele taget kan billige Lovforslaget. Jeg siger, det er et virkelig godt Lovforslag, som Indenrigsministeren her har forelagt. Skulle vi have en Frihavn, saa er det gjennemgaaende en god, sund og fornuftig Ordning af denne, der foresligger. Jeg finder saaledes, at det er en god og sund Tanke, at den skal være en Del af Havnen og skal være underlagt Havnebestyrelsen. Det er vist og sandt, at jeg ikke rigtig kunde tænke mig, at der skulde være to Havne under to forskjellige Styrelser, to Vand- og Landomraader med to forskjellige Myndigheder, som uundgaelig maatte komme i Konflikt med hinanden. Jeg siger derfor: Skulle vi have en Frihavn, saa er det fornuftigt, at den bliver en Bestanddel af Kjøbenhavns Havn underlagt Havnebestyrelsen, saaledes som denne til enhver Tid er, men hvordan denne skulde være, er et Spørgsmaal, som jeg tror, man kan drøfte ved en anden Veilighed. Jeg er ogsaa enig i, at det er rigtigt og naturligt, at der dannes et privat Selskab til at overtage Driften af denne Havn, og de Indvendinger, jeg har hørt, have ikke overbevist mig, heller ikke den ærede sidste Talers. Det forekommer mig nemlig, at ved Frihavnen bliver Forholdet ikke anderledes end i en almindelig Havn. Et er Havnen selv, et andet Driften, Pakhuse, Skure osv.; dette Sidste er Noget, de Private maa overtage, og man faar derved et Udtryk for, at der er Tro paa denne Sag, hvorefter det giver en Garanti for, at det bliver dem, der virkelig have Interesse i denne Sag, der komme til at lede Driften, thi det maa vel anses for givet, at det kun vil blive de kommer-